

ŐSZIDŐ

Ló-vonta múltunk már sárba
rekedt rég:
Nem sírnak az útszéli rög-
madarak
De várnak a fák, ha arra megyek
még,
-Bár életünk akkor itt abba
maradt.

Apám keze tán még földre
tapadna,
S a húrtales hangszere szólna
zene,
Sár-haddal szemben is talpon
maradna,
-De fedve az arca, s már csukva
szeme.

Hallgatag földeken kopnak az
évek:
Térdig a múltban elfogynak az
érvek,
S a fájdalom bennem is társra
talál...

Múlt-temetőben már csőszök sem
élnek:

-Nézem a lombtalan bús
jegenyéket,

S a vásott határra az ősz
licitál...